

ZOO CITY

LAUREN BEUKES

Traducció de LLUÍS DELGADO

ZOO CITY

Col·lecció Nüwa

Títol original: Zoo City

Primera edició: febrer de 2022

Copyright © Lauren Beukes 2010

© de la traducció: Lluís Delgado, 2022

© de la il·lustració de coberta: Ricard Efa, 2022

© de l'edició: Mai Més, 2022

www.maimes.cat

info@maimes.cat

Maquetació i disseny: Mai Més

Correcció: Abel Carretero

Galerades: Antonio Torrubia

ISBN: 978-84-123633-8-8

DL GI 214-2022

Imprès a Cevagraf

Mai Més forma part de l'associació d'editorials independents

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre per qualsevol mitjà o procediment, incloses la reprografia i el tractament informàtic, la fotocòpia o la gravació, la difusió a través d'internet i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense el permís escrit dels titulars del *copyright*.

1.

A Zoo City, preguntar és de mala educació.

La llum de l'alba, del color sulfurós dels amassos d'escòria, navega la silueta urbana de Johannesburg i entra roent per la finestra del meu pis. El meu batsenyal particular. O un recordatori que he de comprar cortines amb urgència.

S'ha fet de dia i el matí no pensa recular. Em faig una visera amb la mà perquè el sol no m'enlluerni, em destapo clavant una estrebada als llençols i em llevo a contracor. En Benoît ni tan sols no es belluga; només li despunten per sota l'edredó els peus plens de durícies com grops de fusta de deriva. Els peus com aquests sempre amaguen una història. Els d'en Benoît narren que va fer a peu tot el camí des de Kinshasa fins aquí amb la Mangosta lligada al pit.

La Mangosta en qüestió, un mascle, jeu arraulida com una coma peluda damunt el meu portàtil, i el llum LED li fa pampallugues sota el morro. Sap perfectament que l'ordinador és territori prohibit. Diguem que soc zelosa de la meva feina. Diguem que no és una ocupació del tot legal.

Agafó l'ordinador pels dos costats i l'inclino suaument per sobre de la vora de l'escriptori. Quan el pendent arriba a trenta graus, la Mangosta comença a lliscar per la tapa del portàtil. Es desperta sobresaltada i esgarrapa la tapa amb les urpes de Tiki Tavi, mirant de trobar on agafar-se. Tan bon punt comença a caure es retorça a l'aire i aconsegueix aterrar dempeus. Encorba les espatlles ratllades, m'ensenya les dents i em bufa. Li retorno l'esbufec agressiu. La Mangosta recorda de sobte que s'ha d'ocupar urgentment d'unes picades de puça.

Mentre l'animal es rosega el flanc, acoto el cap per esquivar una de les cordes que pengen del sostre com sogues en miniatura, la millor imitació que he pogut improvisar de les lianes de la selva amazònica, i arrossego els peus pel linòleum podrit de terra de camí a l'armari. Anomenar-lo *armari* és un xic optimista, com també ho és anomenar *pis* aquesta habitació humida amb el terra inclinat i precari i unes canonades que funcionen quan volen. L'armari és una simple caixa amb l'obertura tapada per un tros de tela clavat amb agulles on hi guardo la roba perquè no se m'embruti de pols..., i el Peresós, és clar. Enretiro l'estampat llampant de gira-sols i el Peresós parpelleja endormiscat i em mira des del cau com un abric de pell deforme entre les perxes de filferro. No li agraden gens els matins.

El pèl i les urpes li emanen una fetor molsosa, però és una olor terrosa i neta comparada amb la pudor asfixiant d'escombraries fermentades i floridura negra que s'enfila pel forat de l'escala. Fa molts anys que l'Elysium Heights està condemnat.

Li passo la mà pel costat i agafo un vestit blau marí amb el coll blanc, el combino amb uns texans i unes xanquetes i remato la jugada amb un xal de color verd llima amb què m'embolico les rastes primes que m'amaguen convenientment l'orella esquerra esguerrada —diguem que semblo la Grace Kelly disfressada de la Sailor Moon. La indumentària no diu tant del meu estil com del pressupost que manego. Sempre havia estat més aviat una fanàtica de les *boutiques* independents de preus exorbitants, però allò era a la VA. La Vida Anterior.

—Som-hi, col·lega —dic al Peresós—. No vull fer esperar els clients.

El Peresós fa un esternut estrident de protesta i estira les potes llargues i velloses. Se m'enfila a l'esquena i es tomba i es regira fins que per fi agafa una bona postura. Abans m'impacientava, però ara ja fa molt de temps que repetim la mateixa rutina.

Com que encara no he ingerit la primera dosi de cafeïna del dia, trigo una estona a percebre el sorollet agut i repetitiu —la Mangosta grata la porta amb una determinació obsessiva.

Cedeixo als seus desitjos i obro el pestell doble i el pany amb l'encañerí gravat, dissenyat, en teoria, per mantenir a ratlla els aficionats a forçar les portes tancades amb clau. Tan bon punt veu una esclatxa, la Mangosta se m'esmuni entre els turmells i corre pel passadís cap a la sorra comunitària. No té pèrdua. És el lloc més prudent de tot l'edifici.

—T'hi hauries d'instal·lar una gatona.

En Benoît s'ha despertat per fi i jau repenjat sobre un colze. Em mira amb els ulls mig clucs entre l'ombra dels dits alçats perquè el raig de llum que reflecteix la Torre Ponte s'ha desplaçat a la seva banda del llit.

—Per què ho dius? —pregunto mentre aguanto la porta amb el peu, esperant l'imminent retorn de la Mangosta—. Et penses quedar a viure aquí?

—És una invitació?

—Només et dic que no et posis gaire còmode.

—I no m'has de dir res més?

—Sí, que tampoc no et facis l'espavilat.

—No t'amoïnis, *cherie na ngayi*, el teu llit té tants bonys que ningú no s'hi pot posar còmode. —En Benoît s'estira mandrosament i deixa a la vista el mapa de cicatrius que li solca les espatlles i la franja de pell cremada i plàstica que li baixa pel coll i el pit. Em diu «amor meu» en lingala ben poc sovint, cosa que em facilita la tasca d'ignorar-ho.— Prepara l'esmorzar?

Arronso les espatlles.

—He d'anar a fer lliuraments.

—Algun d'interessant?

Li encanta sentir-me parlar de les coses que perd la gent.

—Un joc de claus. L'anell de la vídua.

—Ah, sí. La vella boja.

—La senyora Luditsky.

—Això mateix. La vella boja —repeteix en Benoît.

—Afanya't, company. He de marxar.

En Benoît fa una ganyota.

—És molt d'hora.

—No faig broma.

—D'acord, d'acord...

Es desempallega del capoll de llençols, recull els texans de terra i es posa una samarreta vella de protesta heretada de l'Església Metodista Central.

Pesco l'anell de la senyora Luditsky del got de plàstic ple de desinfectant Jik on l'he tingut en remull per eliminar l'aroma punyent d'*eau de clavegueram* i l'esbandeixo amb el raig irregular d'aigua de l'aixeta. És un anell de platí amb una constel·lació de safirs i una banda grisa estreta que recorre el centre del metall, i només està una mica esgarrapat. Fins i tot amb l'ajut del Peresós, vaig trigar tres hores a trobar aquesta maleïda andròmina.

Tan bon punt el toco, sento l'estrebada —la connexió s'aflluixa com un cordill i es referma quan m'hi concentro. El Peresós se m'agafa més fort a l'espatlla i em clava les urpes a la clavícula. Faig una ganyota de dolor.

—Calma, tigre. —Potser hauria estat més fàcil tenir un tigre. Ho dic com si poguéssim escollir.

En Benoît ja s'ha vestit i la Mangosta li correteja impacient entre els turmells, traçant-li vuits al voltant de les cames.

—Ens veiem més tard, doncs? —pregunta mentre l'acuito perquè surti.

—Potser sí.

No puc reprimir un somriure, però quan se m'apropa per fer-me un petó el Peresós el foragita amb un braç possessiu.

—No sé qui és pitjor —rondina en Benoît mentre l'esquiva—, el mico o tu.

—Jo, sens dubte —contesto, i tanco la porta amb clau un cop és fora.

A les parets ennegrides de l'Elysium Heights encara es pot ensumar el rastre del Profund, que recorda l'olor del polièster calcinat en

un microones. La cinta policial momifica l'escala, i l'han protegida amb un encanteri que impedeix que ningú alteri les proves, com si els polis haguessin de tornar per investigar els fets. A Zoo City la mort d'un zoo és un cas de prioritat baixa en el millor dels casos. La major part dels residents s'han vist obligats a fer servir la sortida d'incendis per evitar aquesta planta, però hi ha camins més ràpids per baixar al carrer. No només tinc talent per recuperar objectes perduts, sinó també per trobar dreces.

Entro al 615, abandonat des que l'incendi el va consumir, i m'esmunyo pel forat de terra que dona accés al 526, un apartament esbudellat pels lladres de ferralla, que se n'han endut els taulons de terra, les canonades, els mobles i qualsevol cosa que s'hagin pogut vendre per pagar-se una dosi.

Parlant de droga, al llindar hi ha estirat un ionqui inconscient amb una bestiola peluda i bruta arraulida al pit. La respiració de l'animal és ràpida i superficial. Quan li passo pel damunt, el vidre trencat d'una bombeta em cruix sota les xancletes. En els meus temps, fumàvem crack, o mandrax si anaves molt a sac. Travesso la passarel·la que connecta l'edifici amb Aurum Place, on hi ha una escala practicable. O potser no tan practicable. Tan bon punt obro les portes dobles i trobo el forat de l'escala immers en una negror absoluta, m'adono d'on ha tret la bombeta el ionqui.

—És romàntic, eh?

El Peresós contesta amb un gruny.

—Sí, això ho dius ara, però recorda que, si vaig per terra, cauràs amb mi —dic mentre m'endinso en la foscor.

El Peresós em condueix com si fos una motocicleta Zinzi i em prem l'espatlla amb les urpes per fer-me anar ara l'esquerra, després a la dreta, i en acabat avall, avall, i dues plantes més avall, on les bombetes segueixen intactes. No trigaran gaire a trobar una nova vida convertides en pipes per fumar *tik*, però els barris pobres funcionen així. Fins i tot les coses clavades a les parets acaben reciclades.

Després de baixar l'escala claustrofòbica, és un alleujament trepitjar el carrer. És molt d'hora i encara està relativament tranquil. Un camió del servei de neteja municipal s'arrossega més endavant copejant l'asfalt amb un raig d'aigua a pressió per aigualar els pecats de la nit. Un d'aquests pecats recula gràcilment per evitar que l'esquitxi i està a punt de trepitjar el Pardal malgirbat que li saltironeja entre les sabates de taló alt.

En veure'm es tanca la jaqueta texana i es tapa els pits nus abans no puc determinar si són obra de les hormones o de la màgia. Quan ens creuem percebo el rastre tènue d'una dotzena de fils d'objectes perduts que pengen del noi-noia, com si em freguessin els tentacles d'una anemone. Intento no mirar, però no puc evitar llambregar imatges borroses, com si veiés fotografies desenfocades. Veig la imatge fugaç d'una cigarrera daurada que potser és un estoig per dur-hi targetes de visita, un blíster de monedes pràcticament buit amb restes d'un polsim marró i un parell de sabates de taló d'agulla guarnides amb lluentons —autèntiques sabates de corista, com si la Dorothy hagués tornat d'Oz totalment desenvolupada i s'hagués convertit en una artista de *striptease* de cabaret. El Peresós es posa tibant automàticament. Li faig uns copets a la pota per calmar-lo.

—No és cosa nostra, company.

És massa sensible. El problema del meu do, la meva maledicció, o com vulgueu anomenar això que tinc, és que tothom ha perdut alguna cosa. Sortir al carrer és com ficar-se en un joc del cordill quan ja està ben embolicat, com si algú hagués llançat cabdells de fil al manicomi i hagués demanat als interns que ho lliguessin tot a la primera cosa que trobessin. En algunes persones els fils perduts són simples fragments de teranyines, filaments inseqüents que el vent es podria endur d'un moment a l'altre. En altres casos és com si arrosseguessin cables d'acer. El secret per trobar alguna cosa està en saber de quin fil has d'estirar.

Algunes coses perdudes no es poden recuperar. Com la joventut, per exemple. O la innocència. O bé —i em sap molt de greu, senyora

Luditsky— el valor immobiliari un cop els barris baixos engoleixen una propietat. Els anells, però, són bufar i fer ampolles. També és fàcil trobar claus perdudes, cartes d'amor, joguines favorites, fotografies extraviesades i testaments traspaperats. Una vegada fins i tot vaig trobar una habitació perduda. M'agrada limitar-me a les coses fàcils, els objectes petits. Al cap i a la fi, l'última cosa de certa envergadura que vaig trobar va ser una addicció a les drogues espantosa, i mireu com m'ha anat.

M'aturo a comprar un esmorzar nutritiu, és a dir, un *skyf*, a un venedor ambulat que munta la parada al carrer. Mentre ell col·loca la caixa de llaminadures, aperitius i cigarrets que ven per separat, la seva dona desempaqueta un assortiment de roba barata i dispositius electrònics d'un sol ús que carreguen en dues grans *amaShangaan*, les bosses de quadres vermells i blaus omnipresents a la ciutat. Sembla que les regalin amb la sol·licitud d'asil. «Aquí té el seu carnet d'identitat temporal, això són els papers per demanar asil, i tingui, no s'oblidi la bossa de niló merdosa de cortesia.»

El Peresós em fa petar la llengua a l'orella mentre m'encenc el Remington Gold, que val la meitat que un Stuyvesant. En aquesta ciutat les còpies barates causen furor.

—Va, home! Un i prou. Un trist cigarret. De tota manera, no viuré prou per morir d'un emfisema.

A més a més, un emfisema podria resultar una alternativa atractiva a acabar engolida pel Profund.

El Peresós no contesta, però li noto la irritació en la manera com em rebota a l'esquena per desplaçar el pes d'un costat a l'altre. Contraataco bufant-li el fum per la comissura dels llavis, directament a la cara peluda i emmurriada. Esternuda violentament.

El trànsit es comença a espavilar i els taxis volen pels carrers amb els primers passatgers, que van camí de la feina. Aprofito l'oportunitat per fer una mica de propaganda i encasto fulls de mà sota els eixugaparabrises dels cotxes que ja hi ha aparcats davant la redacció de *The Daily Truth*. Has de matinar força per inventar-te les notícies.

Tinc cartells penjats en un parell de llocs. A la biblioteca del barri. Al supermercat, perdut entre una munió d'anuncis de dones de fer feines amb referències excel·lents i tallagespes de segona mà. A Hill-brow, als murs empaperats amb propaganda de cures miraculoses per a la sida, avortaments econòmics i profetes.

HA PERDUT UN PETIT OBJECTE
AMB VALOR PERSONAL?

EL PUC AJUDAR A RECUPERAR-LO
PER UN PREU RAONABLE.

NO DROGUES. NO ARMES.
NO PERSONES DESAPAREGUDES.

Em resisteixo a oferir els meus serveis a través d'internet per arribar a un mercat més ampli. Tal com ho faig, els anuncis tenen un abast més local i arriben a les persones a qui van orientats. Com la senyora Luditsky, que em va convidar a anar-la a veure al seu pis de Killarney dissabte al matí.

He de dir a favor de la dona que ni tan sols no va parpellejar quan em va veure el Peresós penjat a les espatlles.

—Vostè deu ser la noia de l'anunci. Passi. Prengui una tassa de te.

Sense esperar que contestés, em va plantar una tassa llardosa d'Earl Grey entre les mans i va anar pel passadís depriment a un saló igual de llòbrec.

El pis havia estat d'estil *art déco* en una vida anterior, però l'havien sotmès a una restauració maldestra més de les que tocaven. Es podia dir el mateix de la senyora Luditsky. La pell de la dona brillava amb la lluentor transparent del sabó de glicerina i tenia els ulls lleugerament desorbitats, probablement a causa de l'esforç que havia de fer per intentar expressar emocions després d'haver-se farcit tots els músculs

associats a la tasca amb toxina botulínica, o d'haver-los subjugat a força de tractaments amb raigs làser. Duia els pocs cabells ataronjats que conservava recollits en una permanent d'estil *pompadour* rígida com la crosta d'una crema catalana.

El te feia gust de pixums rancis de cavall filtrats amb el mitjó d'un vagabund, però me'l vaig beure a contracor perquè el Peresós em va esbufegar quan em va enxampar intentant abocar-lo dissimuladament a l'orquídia exòtica de plàstic del costat del sofà.

La senyora Luditsky va anar per feina.

—És el meu anell. Ahir van atracar el centre comercial i...

—Si li van robar l'anell, el cas queda fora de la meva jurisdicció —vaig interrompre-la—. Cal un tipus de màgia totalment diferent.

—Seria tan amable de deixar-me acabar? —em va engegar l'anciana—. Em vaig amagar al lavabo i em vaig treure totes les joies perquè sé perfectament com és la gent com vostè: una colla de delinqüents. I no pretenc ofendre els animalats —va afanyar-se a afegir.

—És clar —vaig replicar.

La veritat és que tots som delinqüents. Assassins, violadors, ionquis... L'escòria del món. A la Xina executen els zoos directament, perquè res no demostra tant la culpabilitat d'una persona com el fet que vagi amunt i avall amb una criatura espiritual.

—I què va passar quan es va treure l'anell?

—Aquí hi ha el problema. No me'l podia treure. Feia vuit anys que el portava posat, des que es va morir el Malparit.

—El seu marit?

—Em vaig fer l'anell amb les seves cendres. Les comprimeixen i en fan una banda extremament fina que fonen amb el platí. És absolutament irremplaçable. El cas és que sé què passa si no et poden treure els anells. Quan van atracar la cosina de la meva veïna li van tallar el dit amb un coi de matxet *panga*.

Entenia exactament on volia anar a parar.

—O sigui que se'l va ensabonar, oi?

—I em va lliscar del dit immediatament, em va caure a la pica i es va perdre desguàs avall.

—Desguàs avall —vaig repetir.

—No és el que acabo de dir?

—Em permet? —vaig preguntar mentre estirava el braç per examinar la mà de la senyora Luditsky. Tenia una mà molt bonica, potser una mica rodanxona, però les arrugues i la textura sorrenca traïen tot el que s'havia fet a la cara. És obvi que el botox no funciona a les mans, o potser el tractament és massa car—. El portava en aquest dit?

—Sí, reina. L'anular. És el dit on la gent se sol posar els anells.

Vaig tancar la mà i li vaig prémer el tou del dit, potser un xic més fort del que era estrictament necessari. Vaig llambregar l'anell, com un halo borrós i platejat, en un lloc fosc, humit i industrial. No em vaig seguir esforçant per determinar la ubicació exacta de la joia. Concentrar-me tant em sol provocar migranya, com el trànsit en hora punta. Vaig agafar el fil que penjava de la dona i el vaig resseguir aprofundint a la ciutat, aprofundint a la metròpolis, aprofundint a la ciutat subterrània.

En obrir els ulls, vaig veure que la senyora Luditsky m'observava atentament, com si intentés mirar-me a través del crani per veure com em giraven els engranatges. Rere els cabells bufats de la dona hi havia un aparador ple de figuretes de porcellana que ens vigilaven. Pastoretetes bufones, àngels, gatets juganers i una companyia completa de ballarines de flamenc.

—És al clavegueram —vaig sentenciar en un to monòton.

—Em pensava que això ja ho havíem deduït.

—Odio les clavegueres.

Podríem dir que es tracta del desdeny que tots sentim envers allò que ens resulta familiar. Us sorprendríeu si sabéssiu la quantitat d'objectes perduts que van a parar al clavegueram.

—Doncs li demano disculpes, senyoreta Higiene —va mofar-se la senyora Luditsky, tot i que la incapacitat per bellugar els músculs facials va aplacar l'efecte del comentari malcarat—. Vol la feina o no?

És clar que la volia. I així va ser com vaig poder fer una primera ullada al moneder de la senyora Luditsky, que em va pagar un avançament de 500 rands que vam acordar complementar amb 500 rands més en el moment que li lliurés l'anell. I també va ser com vaig acabar enfonsada fins als genolls en el riu de merda que corria pel desguàs de sota el Centre Comercial de Killarney. Almenys no era merda en el sentit literal, perquè les aigües negres corren per un sistema de canonades diferent, però l'aigua de pluja molsosa, les escombraries, la floridura, les rates mortes i els preservatius usats que s'acumulen als desguassos amb el pas dels anys també desenvolupen una flaire molt particular.

Us juro que encara em sento el rastre d'aquella olor per sota la fortor de lleixiu. Ho compensaven els mil rands? Ni de bon tros. Tanmateix, el problema de ser *mashavi* és que no és tant una feina com una vocació. No pots escollir els fantasmes que se t'enllacen, ni allò que comporten.

Deixo un joc de claus a la botiga de telèfons Talk-Talk, o més aviat al pis petit que hi ha sobre el local amb les persianes abaixades. El propietari és camerunès, i està tan agraït perquè aquest matí podrà obrir el comerç que em promet fer-me un descompte en una targeta de prepagament de propina. Una criatura petita vestida amb una disfressa d'os rosa de pelfa li treu el cap entre les cames i intenta agafar les claus amb uns dits rabassuts bellugadissos. Sospito que és la mateixa nena que rosegava les claus al cotxet abans de llançar-les alegrement a l'asfalt en plena hora punta. La tarifa per la feina és de cinquanta rands, i és més típica del meu dia a dia. En el meu negoci les senyores Luditsky apareixen en comptades ocasions i cada molt de temps.

Enfilo Empire Road, travesso Parktown i passo per davant l'antic College of Education de Johannesburg. Alguns cotxes fan sonar el clàxon agressivament en veure'm, però els ensenyo el dit del mig. No és culpa meva que als suburbis estiguin tan aïllats que no han vist mai cap zoo. Almenys la comunitat de Killarney no viu reclosa rere una tanca. De moment.

Encara em separen un parell de quilòmetres del bloc de pisos on viu la senyora Luditsky, i tot just tomo per Oxford Road i m'allunyo del trànsit dens, que em provoca un d'aquells mals de cap que se t'esmunyen entre les temples com un tèrmit cerebral, quan, tot d'una, la connexió s'afebleix d'una manera espantosa.

El Peresós xiscla desesperat i m'estreny els braços tan fort que m'apareixen perles de sang allà on em clava les ungles.

—Ja ho sé, col·lega, ja ho sé —dic, i arrenco a córrer.

Tanco el puny al voltant del cercle de metall fred que duc a la butxaca, com si pogués tornar a posar en marxa el motor que impulsa la connexió. Percebo un pols molt tènue, però el fil s'esfilagarsa.

No hem perdut mai un fil. Fins i tot quan un objecte perdut ha acabat sent del tot irrecuperable, com quan el vent es va endur el manuscrit d'aquell aspirant a novel·lista a les aigües de la presa d'Emmarentia, encara sentia les connexions tibants que unien l'autor a les pàgines que ja es desfeien. Ara el fil em recorda més un cordó umbilical mort que es panseix i es desintegra.

Davant l'edifici de la senyora Luditsky hi ha una ambulància i una camioneta de la policia que esquitxen la paret beix amb taques de llums estroboscòpiques vermelles i blaves. El Peresós ploriqueja.

—No passa res —el calmo desalenada, tot i que estic segura que no és veritat, mentre em sumo a la petita congregació de vianants tafaners.

Dec estar tremolant, perquè algú m'agafa pel colze.

—Et trobes bé, reina?

És obvi que no em trobo ni remotament bé, perquè ni tan sols no havia vist aquest parell entre la gentada —una mena d'àngel desmanegada amb unes enormes ales fosques i un home més elegant amb un *caniche* maltès tenyit d'un color taronja ridícul perquè li faci joc amb la bufanda que porta al coll. És l'home que m'ha agafat el braç. Porta unes ulleres cares i un vestit tan ben planxat com les puntes esmolades de la cresta *chiskop* que llueix. El Gos em mira amb uns ulls ensopits des de l'extrem de la corretja i belluga la cua amb poc entusiasme. Digueu el que vulgueu dels

Peresosos, però almenys no vaig acabar amb una escombreta de vàter motoritzada. O un voltor, si hem de jutjar pel cap calb repugnant que rebota amunt i avall i es furga sota l'ala rere l'espatlla de la dona.

La desconeguda pertany a la categoria de les persones andrògines i d'edat vagament indeterminada, entre els 32 i els 58 anys, amb els cabells que deixa la quimioteràpia, un grapat de blens morens enganxats a la pell i unes celles primes i despoblades. O potser simplement intenta ser més lletja del que toca a propòsit. Porta unes botes de muntar per sobre d'uns pantalons grisos arrapats i una camisa blanca arromangada. Les corretges de pell de l'arnès que suporta el pes de l'Au monstruosa que carrega a l'esquena li travessen el pit i li extremen la indumentària.

—Què ha passat? —pregunto al paio del Gos.

—Un assassinat. —L'home xiuxiueja la paraula dramàticament, tapant-se la boca amb la mà.— L'anciana del segon pis. Un cas terrible. Tot i que he sentit a dir que el cos ha quedat espantosament ben conservat.

—Han dit alguna cosa?

—No encara —respon la dona que, inesperadament, té la veu maltrada de contralt de les cantants de *jazz*. Parla amb un accent de l'Europa de l'Est, rus o serbi, potser. En sentir-li la veu, l'Au deixa d'empolainar-se i un coll allargat i sinuós amb una barballera que recorda un testicle desinflat despunta per damunt l'espatlla de la dona. L'ocell li planta el cap arrugat al pit amb el bec allongat inclinat cap al maluc de la dona. Resulta que no és un Voltor. La dona reposa una mà tendra al cap clapat del Marabú Africà com qui asserena una criatura o un amant.

—Llavors com sabeu que ha estat un assassinat?

El Maltès fa un somriure sinistre.

—Saps que el *mashavi* de la majoria de persones no s'acostuma a adaptar als seus animals? —pregunta—. Doncs en el cas de l'Amira sí que encaixen. L'atrau la carronya. Sobretot els escenaris de crims, però tampoc no fa mala cara a un bon accident de trànsit múltiple, oi que no, bufona?

La Marabú somriu per mostrar que hi està d'acord, si és que de la corba desmaiada que li dibuixen els llavis se'n pot dir un somriure.

Els tècnics d'emergències sanitàries surten de l'edifici i carreguen a l'ambulància una bossa grisa de plàstic per a cadàvers segellada hermèticament.

—Perdoneu —m'excuso, i m'obro camí a través de la gentada.

Un dels paramèdics tanca les portes dobles de l'ambulància i agita la mà per indicar al conductor que apagni els llums d'emergència. Els difunts no tenen pressa. Tanmateix, la pregunta és obligada.

—És la senyora Luditsky?

—Ets familiar seva? —El tècnic sembla fatigat.— Perquè, si no ho ets, no n'has de fer res, noia zoo.

—Trebalo per a ella.

—Llavors tens mala peça al teler. Val més que no te'n vagis. La policia et voldrà fer algunes preguntes.

—Em podeu dir què ha passat?

—Diguem que no ha mort mentre dormia, reina.

L'ambulància profereix un udol ofegat i s'incorpora al trànsit amb la senyora Luditsky a l'interior. Estrenyo l'anell dins la butxaca tan fort que em gravo la marca dels safirs al palmell. El Peresós se m'arrauleix al coll i amaga la cara. Tant de bo el pogués consolar.

—Un cas ben lleig —lamenta el Maltès en to solidari—. Sembla un dels teus.

M'enfurismo de sobte.

—Sou policies?

—No, per Déu! —El Maltès riu i assenyala la Marabú amb la barbeta.— Malauradament per a ella, empaitar ambulàncies no dona diners.

—T'acompanyem en el sentiment —intervé la Marabú.

—No passa res —replico—. Només l'havia vista una vegada.

—Et puc preguntar quina feina feies per a l'anciana? Secretària? Encàrrecs? La cuidaves?

—Em va demanar que li busqués una cosa.

—I la vas trobar?

—Sempre trobo allò que busco.

—Ai, reina, quina casualitat més meravellosa! No vull dir que sigui meravellós que la teva patrona s'acabi de morir. És una desgràcia, no m'entenguis malament, però el cas és que...

—Nosaltres també busquem una cosa —l'interromp la Marabú.

—Això mateix. Gràcies —diu el Maltès—. I si aquest és el teu talent, perquè dedueixo que ho és, potser ens podries ajudar.

—Quina mena de cosa busqueu?

—Bé, he dit que busquem una cosa, però, en realitat, busquem una persona.

—No m'interessa, ho sento.

—Encara no te n'he explicat els detalls.

—No cal. No treballo amb persones desaparegudes.

—És una feina molt valuosa per a nosaltres. —L'Au que la Marabú carrega a l'esquena estira les ales i mostra els dards blancs que li marquen les plomes negres. Observo que les porta retallades i que té dos monyons retorçats i deformes a l'espai que haurien d'ocupar les potes. No és estrany que l'hagi de carregar a l'esquena.— Millor pagada que qualsevol dels altres encàrrecs que et puguin arribar a fer.

—Va, reina. Perdona que sigui tan sincer, però la teva clienta l'acaba de dinyar. Quines alternatives tens?

—No sé qui sou...

—Culpa meva. Perdona. Aquí tens.

La Marabú es treu una targeta de visita robusta de la butxaca del pit i me l'ofereix pinçada entre els dits estirats. Llueix una manicura impecable. La targeta està estampada en sec, blanc sobre blanc, en una aspra font *sans-serif*:

MARABÚ I MALTÈS PROCURADORS

—Què vol dir *procuradors*?

—El que tu vulguis, senyoreta December —respon la Marabú.

El Peresós fa un gruny ronc, com si m'hagués d'explicar que la situació s'ha tornat d'allò més estrambòtica. Examino els seus objectes perduts amb l'esperança d'esbrinar alguna cosa sobre ells, perquè és evident que saben molt de mi.

El Maltès està net. Passa molt comptades vegades, amb persones que o bé són patològicament meticuloses o bé no els importa res. En qualsevol cas, sempre em fan mala espina. L'última persona que vaig trobar sense cap objecte perdut era la senyora de la neteja de l'Elysium. Va saltar pel forat d'un ascensor.

Les impressions dels objectes perduts de la Marabú són inusualment vívides. Deu ser que l'adrenalina m'aguditza la concentració —la sopa d'hormones que et bull al cervell et trastoca el *mashavi* d'una manera espectacular. Mai no havia vist cap objecte amb tanta claredat. És una sensació estranya, com si algú m'hagués canviat l'habitual perspectiva desdibuixada, com empastifada de vaselina, pel teleobjectiu d'alta definició d'un *paparazzi*.

Veig detalladament tot allò que porta lligat: un parell de guants de pell, suaus i desgastats pel temps. Un d'ells ha perdut un botó del canell. Un llibre atrotinat al qual li manquen pàgines, amb les restants inflades i xopes i la coberta mig arrencada. Distingeixo branques de color sèpia i un fragment del títol, *L'arbre que...* I una pistola negra i sòlida, amb corbes d'aire retro, com una peça d'*atrezzo* barata d'una sèrie de ciència-ficció dels anys 70. La imatge és tan precisa que fins i tot puc llegir les lletres que té gravades al costat: «Vektor».

El Maltès, que no sap que intento inspeccionar els objectes perduts de la parella, somriu i segueix insistint. El Gos tenyit també somriu, i la llengua rosada li balla alegrement entre les dentetes esmolades.

—De debò que necessitem el teu ajut per a aquesta feina. Fins i tot diria que no la podem fer sense tu. I està molt, però que molt ben pagada.

—Com us ho diria? No m'agrada que la gent sàpiga què faig.

—Doncs penges anuncis —observa la Marabú, divertida.

—I no m'agrada la vostra actitud.

—No facis cas a l'Amira. Sembla grollera, però, en realitat, només és tímida —l'excusa el Maltès.

—I tampoc no m'agraden els gossos petits. Així, doncs, gràcies, però, per mi, us en podeu anar a cardar amb el cadàver d'una cabra.

El Maltès fa una ganyota.

—Caram, és una imatge ben repugnant. Aquesta l'hauré de recordar —comenta.

—Queda-te-la —diu la Marabú assenyalant la targeta—. Potser canviaràs d'opinió.

—No ho faré.

Però sí que ho faig.